

Міжнародна конвенція про боротьбу з допінгом у спорті

Конвенцію ратифіковано Законом N 68-V від 03.08.2006
Офіційний переклад (українською)

Преамбула

Генеральна конференція Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки та культури, далі — «ЮНЕСКО», на своїй 33-й сесії, яка відбулася 18 листопада 2005 року в місті Париж, враховуючи, що мета ЮНЕСКО полягає у сприянні зміцненню миру й безпеки шляхом розширення співробітництва народів у галузі освіти, науки та культури, посилячись на існуючі міжнародні документи, які стосуються прав людини, враховуючи резолюцію 58/5, прийняту Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй 3 листопада 2003 року, яка стосується спорту як засобу сприяння вихованню, здоров'ю, розвитку та миру, зокрема, її пункт 7, усвідомлюючи, що спорт повинен відігравати важливу роль в охороні здоров'я, в моральному, культурному та фізичному вихованні, а також у сприянні зміцненню міжнародного взаєморозуміння й миру, відзначаючи необхідність заохочення та координації міжнародного співробітництва, спрямованого на викоринення допінгу в спорті, висловлюючи занепокоєння стосовно використання спортсменами допінгу в спорті і наслідками цього для їхнього здоров'я, принципу чесної гри, викоринення шахрайства та майбутнього спорту, пам'ятаючи, що допінг ставить під загрозу етичні принципи й виховні цінності, які закріплені в Міжнародній хартії фізичного виховання і спорту ЮНЕСКО та Олімпійській хартії, відзначаючи, що Конвенція проти використання допінгу і Додатковий протокол до неї, прийняті в рамках Ради Європи, є інструментами публічного міжнародного права, на яких базуються політика країн і міжурядове співробітництво у сфері боротьби з допінгом, пам'ятаючи про рекомендації з питань допінгу, які були прийняті на другій, третій та четвертій міжнародних конференціях міністрів і керівників, відповідальних за фізичне виховання та спорт, які були організовані ЮНЕСКО у Москві (1988 р.), Пунта-дель-Есте (1999 р.) й Афінах (2004 р.), а також про резолюцію 32 С/9, прийняту Генеральною конференцією ЮНЕСКО на її 32-ій сесії (2003 р.), беручи до уваги Всесвітній антидопінговий кодекс, прийнятий Всесвітнім антидопінговим агентством 5 березня 2003 року в Копенгагені на Всесвітній конференції з питань допінгу в спорті, а також Копенгагенську декларацію про боротьбу з допінгом у спорті, беручи також до уваги вплив, який провідні спортсмени мають на молодь, усвідомлюючи постійну необхідність проведення і сприяння на постійній основі дослідженням для удосконалення методів виявлення допінгу й більш глибокого вивчення факторів, які впливають на його використання, з метою забезпечення максимальної ефективності стратегій попередження використання допінгу, усвідомлюючи також важливість освіти на постійній основі спортсменів, допоміжного персоналу спортсменів і суспільства в цілому з питань попередження застосування допінгу, беручи до уваги необхідність нарощення потенціалу держав-учасниць стосовно здійснення програм боротьби з допінгом, усвідомлюючи, що державні органи та організації, відповідальні за спорт, виконують взаємодоповнючі функції стосовно попередження застосування допінгу в спорті та боротьби з ним, а саме для забезпечення належного проведення спортивних заходів на основі принципу чесної гри і охорони здоров'я їх учасників, визнаючи, що ці органи та організації повинні співпрацювати у досягненні цієї мети, забезпечуючи максимальну незалежність і прозорість на всіх відповідних рівнях, сповнена рішучості вживати подальших та більш активних спільних дій стосовно викоринення допінгу в спорті, визнаючи, що викоринення допінгу в спорті частково залежить від послідовного погодження антидопінгових стандартів і практики у спорті та від співробітництва на національному і світовому рівнях, приймає цю Конвенцію 18 листопада 2005 р.

Частина I Сфера застосування

Стаття 1 — Мета Конвенції

Мета цієї Конвенції в рамках стратегії та програми діяльності ЮНЕСКО в області фізичного виховання і спорту полягає у сприянні попередженню використання допінгу в спорті і боротьбі в інтересах його викоринення.

Стаття 2 — Визначення

Наведені нижче визначення необхідно тлумачити в контексті Всесвітнього антидопінгового кодексу. Однак у випадку розбіжностей перевагу мають положення Конвенції.

Для цілей цієї Конвенції:

1. «Акредитовані лабораторії допінг-контролю» означають лабораторії, акредитовані Всесвітнім антидопінговим агентством.
2. «Антидопінгова організація» означає юридичну особу, відповідальну за прийняття правил, які стосуються розроблення, здійснення або забезпечення дотримання будь-якого елемента процесу допінг-контролю. Сюди входить, наприклад, Міжнародний олімпійський комітет, Міжнародний параолімпійський комітет, інші організації, які проводять масштабні заходи та здійснюють на них тестування, Всесвітнє антидопінгове агентство, міжнародні федерації та національні антидопінгові організації.
3. «Порушення антидопінгового правила» в спорті означає одне або декілька таких порушень:
 - a) наявність забороненої речовини або її метаболітів або маркерів у пробі, взятій із організму спортсмена;
 - b) використання або спроба використання забороненої речовини або забороненого методу;
 - c) відмова з'явитись на взяття проби чи неявка на взяття проби без поважних причин після одержання повідомлення відповідно до діючих антидопінгових правил або від взяття проби ухилення іншим чином;
 - d) порушення застосовних вимог, які стосуються присутності спортсмена для тестування поза змаганнями, в тому числі ненадання необхідної інформації стосовно його місцеперебування і неявка для тестування, яке призначається на основі обґрунтованих правил;

- e) маніпуляції або спроба маніпуляцій із будь-якою частиною допінг-контролю;
 - f) володіння забороненими речовинами й методами;
 - g) розповсюдження будь-якої забороненої речовини чи будь-якого забороненого методу;
 - h) застосування чи спроба застосування будь-якої забороненої речовини чи забороненого методу до будь-якого спортсмена, або допомога, заохочення, сприяння, підбурювання, укриття або співучасть в будь-якій іншій формі, пов'язані з порушенням чи будь-якою спробою порушення антидопінгового правила.
4. «Спортсмен» для цілей допінг-контролю означає будь-яку особу, яка займається спортом на міжнародному або національному рівні, як це визначається кожною національною антидопінговою організацією та визнається державами-учасницями, а також будь-яка інша особа, яка займається спортом чи бере участь в спортивному заході на нижчому рівні, як це визнається державами-учасницями. Для цілей програм освіти й підготовки «спортсмен» означає будь-яку особу, яка займається спортом під егідою спортивної організації.
 5. «Допоміжний персонал спортсмена» означає будь-якого тренера, інструктора, менеджера, агента, члена штату команди, посадову особу, медичний або парамедичний персонал, які працюють зі спортсменами або займаються лікуванням спортсменів, що беруть участь або готуються до участі в спортивному змаганні.
 6. «Кодекс» означає Всесвітній антидопінговий кодекс, прийнятий Всесвітнім антидопінговим агентством 5 березня 2003 року в Копенгагені та внесений у Додаток 1 до цієї Конвенції.
 7. «Змагання» означає одиночну гонку, матч, гру або окреме спортивне змагання.
 8. «Допінг-контроль» означає процес, який включає в себе планування проведення тестів, взяття та оброблення проб, лабораторний аналіз, робота з результатами, слухання та апеляції.
 9. «Допінг у спорті» означає випадок порушення антидопінгового правила.
 10. «Належним чином уповноважені групи допінг-контролю» означають групи допінг-контролю, які діють під керівництвом міжнародних або національних антидопінгових організацій.
 11. «Тестування під час змагання» для цілей диференціації між тестуванням під час змагань та поза ними, якщо правилами будь-якої міжнародної федерації чи іншої відповідної антидопінгової організації не передбачено іншого, означає проведення тесту, коли спортсмен відбирається для тестування у зв'язку з його участю в конкретному змаганні.
 12. «Міжнародний стандарт для лабораторій» означає стандарт, внесений у Додаток 2 до цієї Конвенції.
 13. «Міжнародний стандарт для тестування» означає стандарт, внесений у Додаток 3 до цієї Конвенції.
 14. «Без попереднього сповіщення» означає допінг-контроль, який проводиться без попереднього сповіщення спортсмена, при якому встановлюється постійний супровід спортсмена з моменту його сповіщення до взяття проби.
 15. «Олімпійський рух» означає всіх тих, хто згоден керуватися Олімпійською хартією і визнає повноваження Міжнародного олімпійського комітету, а саме: міжнародні федерації з видів спорту, які входять до програми Олімпійських ігор, національні олімпійські комітети, організаційні комітети Олімпійських ігор, спортсмени, судді та арбітри, асоціації та клуби, а також всі організації та установи, визнані Міжнародним олімпійським комітетом.
 16. «Допінг-контроль поза змаганням» означає будь-який допінг-контроль, який проводиться поза змаганням.
 17. «Заборонений список» означає список, внесений у Доповнення 1 до цієї Конвенції, в якому вказані заборонені речовини й заборонені методи.
 18. «Заборонений метод» означає будь-який метод, зазначений як такий в Забороненому списку, який внесено в Доповнення 1 до цієї Конвенції.
 19. «Заборонена речовина» означає будь-яку речовину, зазначену як така у Забороненому списку, який внесено в Доповнення 1 до цієї Конвенції.
 20. «Спортивна організація» означає будь-яку організацію, яка виступає як керівний орган проведення спортивного заходу з одного або декількох видів спорту.
 21. «Стандарти видачі дозволів на терапевтичне використання» означають стандарти, внесені у Доповнення 2 до цієї Конвенції.
 22. «Тестування» означає частини процесу допінг-контролю, до яких уходить планування проведення тестів, взяття проб, оброблення проб і транспортування проб у лабораторію.
 23. «Дозвіл на терапевтичне використання» означає дозвіл, який видається відповідно до Стандартів видачі дозволів на терапевтичне використання.
 24. «Використання» означає застосування, пероральне введення, ін'єкцію або вживання будь-яким іншим способом будь-якої забороненої речовини або забороненого методу.
 25. «Всесвітнє антидопінгове агентство (ВАДА)» означає фонд з цієї назвою, заснований відповідно до швейцарського законодавства 10 листопада 1999 р.

Стаття 3 — Засоби досягнення цілей Конвенції

Для досягнення цілей Конвенції держави-учасниці зобов'язуються:

1. вживати на національному й міжнародному рівнях належних заходів, що відповідають принципам Кодексу;
2. заохочувати всі форми міжнародного співробітництва, спрямованого на забезпечення захисту спортсменів, дотримання етичних принципів у спорті й спільного використання результатів досліджень;
3. сприяти міжнародному співробітництву між державами-учасницями й провідними організаціями у сфері боротьби з допінгом у спорті, зокрема, співробітництву з ВАДА.

Стаття 4 — Зв'язок Конвенції з Кодексом

1. З метою координації дій стосовно боротьби з допінгом у спорті на національному й міжнародному рівнях держави-учасниці зобов'язуються дотримуватись принципів Кодексу як основи для вживання заходів, передбачених у статті 5 цієї Конвенції. Ніщо в цій Конвенції не є перепорою для здійснення державами-учасницями інших заходів у доповнення до Кодексу.
2. Кодекс та останні версії Додатків 2 і 3 наводяться для інформативних цілей і не є невід'ємними частинами цієї Конвенції. Додатки як такі не встановлюють для держав-учасниць будь-яких міжнародно-правових зобов'язань.
3. Доповнення є невід'ємною частиною цієї Конвенції.

Стаття 5 — Заходи для досягнення цілей Конвенції

Виконуючи зобов'язання, викладені у цій Конвенції, кожна держава-учасниця зобов'язана вживати відповідних заходів. Вони можуть включати заходи у сфері законодавства, нормативного регулювання,

політики й адміністративної практики.

Стаття 6 — Взаємозв'язок з іншими міжнародними документами

Ця Конвенція не змінює прав і зобов'язань держав-учасниць, які виникають у зв'язку з іншими раніше укладеними угодами, що не суперечать предмету й цілям цієї Конвенції. Це не впливає на реалізацію іншими державами-учасницями своїх прав або виконання ними своїх зобов'язань за цією Конвенцією.

Частина II Діяльність стосовно боротьби з допінгом на національному рівні

Стаття 7 — Координація всередині країни

Держави-учасниці забезпечують застосування цієї Конвенції, особливо шляхом координації дій всередині країни. Для виконання своїх зобов'язань згідно з цією Конвенцією держави-учасниці можуть використовувати антидопінгові організації, а також спортивні установи й організації.

Стаття 8 — Обмеження доступності заборонених речовин і методів та їхнього використання у спорті

1. Держави-учасниці вживають, коли це доцільно, заходів стосовно обмеження доступності заборонених речовин і методів з метою обмеження їхнього використання спортсменами в спорті, за винятком випадків, коли таке використання ґрунтується на дозволі на терапевтичне використання. Сюди входять заходи з боротьби з продажем заборонених речовин і методів спортсменам і, з цією метою, заходи стосовно контролю за їхнім виробництвом, переміщенням, ввезенням, розподілом і продажем.

2. Держави-учасниці вживають заходів стосовно запобігання і обмеження використання спортсменами заборонених речовин і методів у спорті і володіння ними, за винятком випадків, коли вони використовуються на підставі дозволу на їх терапевтичне використання, або, коли це доцільно, заохочують вживання таких заходів відповідними юридичними особами, які знаходяться під їхньою юрисдикцією.

3. Жодні заходи, що вживаються відповідно до цієї Конвенції, не перешкоджають забезпеченню доступності в законних цілях речовин і методів, які в інших випадках заборонені або контролюються у спорті.

Стаття 9 — Заходи стосовно допоміжного персоналу спортсмена

Держави-учасниці самостійно вживають або сприяють тому, щоб спортивні та антидопінгові організації вдавалися до заходів, у тому числі санкцій або штрафів стосовно допоміжного персоналу спортсмена, який порушує антидопінгове правило або скоює інше порушення, пов'язане з допінгом у спорті.

Стаття 10 — Харчові добавки

Держави-учасниці, коли це доцільно, сприяють упровадженню виробниками й розповсюджувачами харчових добавок передової практики у сфері збуту й розповсюдження харчових добавок, в числі надання інформації про їхній хімічний склад і гарантію якості.

Стаття 11 — Фінансові заходи

Держави-учасниці, коли це доцільно:

а) виділяють у рамках своїх відповідних бюджетів кошти для фінансування національної програми тестування в усіх видах спорту або надають допомогу спортивним і антидопінговим організаціям у фінансуванні допінг-контролю у вигляді безпосередніх субсидій або дотацій, або у формі заліку витрат з такого контролю під час встановлення загальної суми субсидій або дотацій, що надаються цим організаціям;

б) вживають заходів стосовно припинення пов'язаної зі спортивною діяльністю фінансової підтримки тих окремих спортсменів і їхнього допоміжного персоналу, які були відсторонені внаслідок порушення антидопінгового правила, на весь період їхнього відсторонення;

в) припиняють частково або повністю фінансову чи іншу пов'язану зі спортивною діяльністю підтримку будь-якої спортивної організації або антидопінгової організації, яка не дотримується Кодексу або застосовних антидопінгових правил, прийнятих відповідно до Кодексу.

Стаття 12 — Заходи стосовно сприяння допінг-контролю

Держави-учасниці, коли це доцільно:

а) заохочують і підтримують проведення спортивними й антидопінговими організаціями, що знаходяться під їхньою юрисдикцією, допінг-контролю відповідно до Кодексу, в тому числі контроль без попереднього повідомлення, тестування поза змаганнями та під час них;

б) заохочують і підтримують укладання спортивними організаціями та антидопінговими організаціями угод, що дозволяють їхнім учасникам проходити тестування належним чином уповноваженими групами допінг-контролю з інших країн;

в) зобов'язуються надавати сприяння спортивним організаціям і антидопінговим організаціям, що знаходяться під їхньою юрисдикцією, в отриманні доступу до акредитованої лабораторії допінг-контролю для проведення аналізів з метою допінг-контролю.

Частина III Міжнародна співпраця

Стаття 13 — Співпраця між антидопінговими і спортивними організаціями

Держави-учасниці сприяють співпраці між антидопінговими організаціями, державними органами і спортивними організаціями, що знаходяться під їхньою юрисдикцією, та аналогічними організаціями і органами, що знаходяться під юрисдикцією інших держав-учасниць, з метою досягнення на міжнародному рівні цілей цієї Конвенції.

Стаття 14 — Підтримка місії ВАДА

Держави-учасниці зобов'язуються підтримувати ВАДА у виконанні його важливої місії у сфері міжнародної боротьби з допінгом.

Стаття 15 — Рівноцінне фінансування ВАДА

Держави-учасниці підтримують принцип рівноцінного фінансування державними органами і Олімпійським рухом затвердженого основного річного бюджету ВАДА.

Стаття 16 — Міжнародна співпраця у сфері допінг-контролю

Визнаючи, що боротьба з допінгом у спорті може бути ефективною тільки в тому випадку, якщо будуть забезпечені тестування спортсменів без попереднього повідомлення і своєчасне транспортування проб для аналізу в лабораторії, держави-учасниці, коли це доцільно, і відповідно до внутрішньодержавного законодавства і процедур:

- a) за умови дотримання відповідних нормативних положень приймаючих країн надають сприяння ВАДА і антидопінговим організаціям, які діють відповідно до Кодексу, в проведенні допінг-контролю своїх спортсменів під час та поза змаганнями як на своїй території, так і за її межами;
- b) надають сприяння у забезпеченні своєчасного перетину кордонів належним чином уповноважених груп допінг-контролю під час проведення заходів із допінг-контролю;
- c) співробітничать з метою сприяння своєчасному транспортуванню або переміщенню через кордони проб таким чином, щоб забезпечити їхню безпеку й збереження;
- d) надають допомогу в забезпеченні міжнародної координації заходів із допінг-контролю, які здійснюються різними антидопінговими організаціями, і співпрацюють з цією метою з ВАДА;
- e) розвивають співпрацю між лабораторіями допінг-контролю, що знаходяться під їхньою юрисдикцією, і відповідними лабораторіями, що знаходяться під юрисдикцією інших держав-учасниць. Зокрема, держави-учасниці, які мають в своєму розпорядженні акредитовані лабораторії допінг-контролю, повинні сприяти наданню допомоги через лабораторії, що знаходяться під їх юрисдикцією, іншим країнам-учасницям для того, щоб дати їм можливість набути необхідного досвіду й навичок та освоїти необхідну методологію для створення своїх власних лабораторій, якщо вони того побажають;
- f) сприяють укладенню й реалізації домовленостей про взаємне тестування між призначеними відповідно до Кодексу антидопінговими організаціями;
- g) визнають на взаємній основі процедури допінг-контролю і післятестові процедури, включаючи пов'язані з цим спортивні санкції, які застосовуються будь-якою антидопінговою організацією відповідно до Кодексу.

Стаття 17 — Добровільний фонд

1. Цим засновується «Фонд для викорінення допінгу у спорті», далі — Добровільний фонд. Добровільний фонд засновується з цільових коштів, що залучаються відповідно до Положення про фінанси ЮНЕСКО. Усі внески держав-учасниць, а також інших учасників носять добровільний характер.

2. Кошти Добровільного фонду складаються з:

- a) внесків держав-учасниць;
- b) внесків, пожертвувань або майна, залишеного у спадок, які можуть надаватись:
 - (i) іншими державами;
 - (ii) організаціями і програмами системи Організації Об'єднаних Націй, зокрема Програмою розвитку Організації Об'єднаних Націй, а також іншими міжнародними організаціями; або
 - (iii) державними або приватними організаціями чи фізичними особами;
- c) будь-яких відсотків, що нараховуються на кошти Добровільного фонду;
- d) коштів, отриманих в рамках заходів зі збору пожертвувань і заходів на користь Добровільного фонду;
- e) будь-яких інших коштів, передбачених у Положенні про Добровільний фонд, яке буде розроблено Конференцією сторін.

3. Внески держав-учасниць до Добровільного фонду не розглядаються як заміна зобов'язання держав-учасниць стосовно виплати своєї частки до річного бюджету ВАДА.

Стаття 18 — Використання коштів Добровільного фонду і управління ним

Кошти Добровільного фонду виділяються Конференцією сторін для фінансування затверджених нею заходів, зокрема, для надання державам-учасницям допомоги в розробці і здійсненні антидопінгових програм відповідно до положень цієї Конвенції і з урахуванням цілей ВАДА, а також можуть використовуватися для покриття витрат, пов'язаних із впровадженням цієї Конвенції. Внески до Добровільного фонду не можуть супроводжуватися будь-якими політичними, економічними або іншими умовами.

Частина IV Освіта й підготовка

Стаття 19 — Загальні принципи освіти й підготовки

1. Держави-учасниці зобов'язуються в рамках своїх коштів підтримувати, розроблювати або здійснювати програми освіти й підготовки з питань боротьби з допінгом. Для спортивної спільноти в цілому ці програми повинні бути направлені на надання оновленої і точної інформації з наступних питань:

- a) збиток, що наноситься допінгом етичним цінностям спорту;
 - b) наслідки застосування допінгу для здоров'я.
2. Для спортсменів і допоміжного персоналу спортсменів, особливо на початковому етапі їхньої підготовки, ці програми повинні бути направлені на надання оновленої і точної інформації з таких питань:
- a) процедури допінг-контролю;
 - b) права і обов'язки спортсменів стосовно боротьби з допінгом, в тому числі інформацію про Кодекс і антидопінгову політику відповідних спортивних і антидопінгових організацій, в тому числі про наслідки порушення антидопінгового правила;
 - c) список заборонених речовин і методів, а також дозволів на терапевтичне використання заборонених речовин;
 - d) харчові добавки.

Стаття 20 — Професійні кодекси поведінки

Держави-учасниці заохочують розробку і здійснення відповідними компетентними професійними асоціаціями та установами належних кодексів поведінки, добросовісної практики й етики, що стосуються боротьби з допінгом у спорті, які відповідають Кодексу.

Стаття 21 — Залучення спортсменів і допоміжного персоналу спортсменів

Держави-учасниці заохочують і в рамках своїх коштів сприяють активній участі спортсменів і допоміжного персоналу спортсменів у всіх аспектах антидопінгової діяльності спортивних та інших відповідних організацій, і залучають до цього спортивні організації, що знаходяться під їхньою юрисдикцією.

Стаття 22 — Спортивні організації та освіта і підготовка на постійній основі з питань боротьби з допінгом

Держави-учасниці сприяють здійсненню на постійній основі спортивними організаціями та антидопінговими організаціями освітніх програм і програм підготовки для всіх спортсменів і допоміжного персоналу спортсменів з питань, зазначених у статті 19 вище.

Стаття 23 — Співпраця у сфері освіти й підготовки

Держави-учасниці співробітничать одна з одною і з відповідними організаціями з метою, коли це необхідно, обміну інформацією, фахівцями й досвідом з питань здійснення ефективних антидопінгових програм.

Частина V Дослідження

Стаття 24 — Сприяння проведенню досліджень з питань боротьби з допінгом

Держави-учасниці зобов'язуються в рамках наявних коштів сприяти й заохочувати проведення антидопінгових досліджень у співпраці зі спортивними та іншими відповідними організаціями з таких питань:

- a) попередження використання й методи виявлення допінгу, поведінкові та соціальні аспекти, а також наслідки використання допінгу для здоров'я;
- b) шляхи й засоби розробки науково обґрунтованих програм фізіологічної та психологічної підготовки, які не шкодять здоров'ю спортсмена;
- c) використання всіх нових речовин і методів, які є результатом наукового прогресу.

Стаття 25 — Характер антидопінгових досліджень

У сприянні проведенню антидопінгових досліджень, зазначених в статті 24 вище, держави-учасниці забезпечують, що такі дослідження:

- a) відповідатимуть визнаній на міжнародному рівні етичній практиці;
- b) не будуть допускати використання спортсменами заборонених речовин і методів;
- c) будуть здійснюватися лише з дотриманням належних запобіжних заходів з метою попередження неправомірного застосування результатів антидопінгових досліджень та їхнього використання з метою допінгу.

Стаття 26 — Спільне використання результатів антидопінгових досліджень

За умови дотримання відповідного національного законодавства й міжнародного права держави-учасниці, коли це доцільно, обмінюються результатами проведених антидопінгових досліджень з іншими державами-учасницями і ВАДА.

Стаття 27 — Наукові дослідження у спортивній сфері

Держави-учасниці сприяють:

- a) проведенню науковими й медичними працівниками наукових досліджень у спортивній сфері відповідно до принципів Кодексу;
- b) проведенню спортивними організаціями, що знаходяться під їхньою юрисдикцією, і допоміжним персоналом спортсменів наукових досліджень у спортивній сфері відповідно до принципів Кодексу.

Частина VI Моніторинг Конвенції

Стаття 28 — Конференція сторін

1. Цим засновується Конференція сторін. Конференція сторін є вищим органом цієї Конвенції.
2. Чергові сесії Конференції сторін проводяться, як правило, раз у два роки. Конференція сторін може проводити позачергові сесії, якщо нею буде ухвалено відповідне рішення або якщо з таким проханням звернеться не менше однієї третини держав-учасниць.
3. На Конференції сторін кожна держава-учасниця має один голос.
4. Конференція сторін затверджує свої Правила процедури.

Стаття 29 — Консультативна організація та спостерігачі на Конференції сторін

ВАДА запрошується на Конференцію сторін як консультативна організація. Міжнародний олімпійський комітет, Міжнародний параолімпійський комітет, Рада Європи і Міжурядовий комітет з фізичного виховання і спорту (СІГЕПС) запрошуються як спостерігачі. Конференція сторін може ухвалити рішення про запрошення інших відповідних організацій як спостерігачів.

Стаття 30 — Функції Конференції сторін

1. Крім викладених в інших положеннях цієї Конвенції, функції Конференції сторін полягають у:
 - a) сприянні досягненню цілей цієї Конвенції;
 - b) обговоренні питань взаємовідносин з ВАДА і вивченні механізмів фінансування основного річного бюджету ВАДА. Державам, які не є сторонами Конвенції, може бути запропоновано взяти участь в цьому обговоренні;
 - c) затвердженні плану використання коштів Добровільного фонду відповідно до статті 18;
 - d) розгляді звітів, що надаються державами-учасницями відповідно до статті 31;
 - e) розгляді на постійній основі результатів моніторингу дотримання цієї Конвенції у світлі розробки антидопінгових систем, відповідно до статті 17. Будь-які моніторингові механізми або заходи, не обумовлені положеннями статті 31, повинні фінансуватись за рахунок Добровільного фонду, заснованого відповідно до статті 17;
 - f) розгляді проекту поправок до цієї Конвенції для їхнього подальшого прийняття;
 - g) розгляді поправок до Забороненого списку і Стандартів видачі дозволів на терапевтичне використання заборонених речовин, прийнятих ВАДА, для їхнього затвердження відповідно до статті 34;
 - h) визначенні напрямів та механізмів співпраці між державами-учасницями й ВАДА в рамках цієї Конвенції;
 - i) направленні до ВАДА прохання стосовно надання звіту про імплементацію Кодексу для його розгляду на кожній сесії.
2. Під час виконання своїх функцій Конференція сторін може взаємодіяти з іншими міжурядовими органами.

Стаття 31 — Звіти держав-учасниць, що подаються до Конференції сторін

Держави-учасниці кожні два роки подають до Конференції сторін через Секретаріат однією з офіційних мов

ЮНЕСКО всю відповідну інформацію про заходи, вжиті ними з метою виконання положень цієї Конвенції.

Стаття 32 — Секретаріат Конференції сторін

1. Робота Секретаріату Конференції сторін має бути забезпечена Генеральним директором ЮНЕСКО.
2. На прохання Конференції сторін Генеральний директор ЮНЕСКО настільки, наскільки це можливо, використовує послуги ВАДА на умовах, узгоджених Конференцією сторін.
3. Витрати на роботу стосовно Конвенції будуть покриватися зі звичайного бюджету ЮНЕСКО в межах наявних ресурсів на відповідному рівні, Добровільного фонду, заснованого відповідно до статті 17, або за рахунок відповідного комбінування коштів цих двох бюджетів, що визначається кожні два роки. Фінансування роботи секретаріату за рахунок звичайного бюджету повинно здійснюватись строго на основі мінімальних видатків, при цьому робота Конвенції буде фінансуватись також за рахунок добровільних внесків.
4. Секретаріат готує документацію для Конференції сторін і проект порядку денного її засідань, а також забезпечує виконання її рішень.

Стаття 33 — Поправки до Конвенції

1. Кожна держава-учасниця може за допомогою письмового повідомлення, адресованого Генеральному директору ЮНЕСКО, пропонувати поправки до цієї Конвенції. Генеральний директор розсилає таке повідомлення всім державам-учасницям. Якщо протягом шести місяців з дати розсилки повідомлення не менше половини держав-учасниць заявляють про свою згоду, Генеральний директор представляє такі пропозиції на наступній сесії Конференції сторін.
2. Поправки приймаються на Конференції сторін більшістю у дві третини голосів присутніх держав-учасниць, які беруть участь у голосуванні.
3. Поправки до цієї Конвенції після їхнього ухвалення надаються державам-учасникам для ратифікації, ухвалення, затвердження або приєднання.
4. Відносно держав-учасниць, які ратифікували, прийняли, затвердили поправки до цієї Конвенції або приєдналися до них, вони набувають чинності після закінчення трьох місяців з дати здачі на зберігання документів, згаданих в пункті 3 цієї статті, двома третинами держав-учасників. В подальшому для кожної держави-учасниці, яка ратифікує, приймає, затверджує поправку або приєднується до неї, вказана поправка набуває чинності після закінчення трьох місяців з дати здачі на зберігання цієї державою-учасницею документа про ратифікацію, ухвалення, затвердження або приєднання.
5. Держава, яка стає учасником цієї Конвенції після набуття чинності поправок відповідно до пункту 4 цієї статті, якщо не буде висловлено іншого наміру, вважається:
 - a) учасником цієї Конвенції з внесеними до неї таким чином поправками;
 - b) учасником цієї Конвенції без внесених до неї поправок відносно будь-якої держави-учасниці, не пов'язаної дією поправок.

Стаття 34 — Особливий порядок ухвалення доповнень до Конвенції

1. Якщо ВАДА вносить зміни до Забороненого списку або до Стандартів для терапевтичного використання заборонених речовин, то воно може в письмовому повідомленні, адресованому Генеральному директору ЮНЕСКО, інформувати його про ці зміни. Генеральний директор оперативно сповіщає всі держави-учасниці про ці зміни як про запропоновані поправки до відповідних доповнень до цієї Конвенції. Поправки до Доповнень затверджуються Конференцією сторін на одній з її сесій або шляхом письмової консультації.
2. Держави-учасниці мають у своєму розпорядженні 45 днів від дати повідомлення Генерального директора для того, щоб заявити про своє заперечення стосовно запропонованих поправок або в письмовому повідомленні на ім'я Генерального директора, якщо йдеться про письмову консультацію, або на сесії Конференції сторін. Якщо дві третини держав-учасниць не заявлять про свої заперечення, запропоновані поправки вважаються прийнятими Конференцією сторін.
3. Генеральний директор ЮНЕСКО повідомляє держави-учасниці про поправки, прийняті Конференцією сторін. Ці поправки набувають чинності через 45 днів від дати цього повідомлення, але не відносно держави-учасниці, яка раніше повідомила Генерального директора про те, що вона не приймає ці поправки.
4. Держава-учасниця, що повідомила Генерального директора про те, що вона не приймає поправку, затверджену відповідно до попередніх пунктів, залишається пов'язаною дією доповнень без внесених до них поправок.

Частина VII Заключні положення

Стаття 35 — Федеральні або неунітарні конституційні системи

Відносно держав-учасниць, які мають федеральну або неунітарну конституційну систему, діють такі положення:

- a) стосовно положень цієї Конвенції, виконання яких підпадає під правову юрисдикцію федерального або центрального законодавчого органу, федеральний або центральний уряд несе ті самі зобов'язання, що й держави-учасниці, які не є федеральними країнами;
- b) стосовно положень цієї Конвенції, виконання яких підпадає під юрисдикцію окремих штатів, областей, провінцій або кантонів, які входять до складу країни, та відповідно до конституційної системи федерації не зобов'язані вживати законодавчих заходів, федеральний уряд інформує компетентні органи влади таких штатів, областей, провінцій або кантонів про вказані положення зі своєю рекомендацією стосовно їхнього ухвалення.

Стаття 36 — Ратифікація, ухвалення, затвердження або приєднання

Дійсна Конвенція підлягає ратифікації, ухваленню, затвердженню або приєднанню державами-учасниками ЮНЕСКО згідно з їхніми відповідними конституційними процедурами. Документи стосовно ратифікації, ухвалення, затвердження або приєднання здаються на зберігання Генеральному директору ЮНЕСКО.

Стаття 37 — Набуття чинності

1. Ця Конвенція набуває чинності в перший день місяця після закінчення одного місяця від дати здачі на зберігання тридцятого документа про ратифікацію, прийняття, затвердження або приєднання.
2. Для будь-якої країни, яка згодом заявить про свою згоду взяти на себе зобов'язання стосовно цієї Конвенції, вона набуває чинності в перший день місяця після закінчення одного місяця від дати здачі на зберігання документа про ратифікацію, ухвалення, затвердження або приєднання.

Стаття 38 — Поширення дії Конвенції на території

1. Будь-яка держава, здаючи на зберігання свій документ про ратифікацію, ухвалення, затвердження або приєднання, може вказати територію або території, за міжнародні відносини яких вона несе відповідальність і на які поширюється дія цієї Конвенції.

2. Будь-яка держава-учасниця може пізніше в заяві, надісланій ЮНЕСКО, поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію, вказану в цій заяві. Стосовно такої території Конвенція набуває чинності в перший день після закінчення одного місяця з дати отримання такої заяви депозитарієм.

3. Будь-яка заява, зроблена відповідно до двох попередніх пунктів, може бути відкликана відносно будь-якої території, вказаної в такій заяві, шляхом направлення повідомлення на адресу ЮНЕСКО. Таке відкликання набуває чинності в перший день після закінчення одного місяця з дати отримання такого повідомлення депозитарієм.

Стаття 39 — Денонсація

Кожна держава-учасниця може денонсувати цю Конвенцію. Про денонсацію повідомляється у письмовій формі в документі, який здається на зберігання Генеральному директору ЮНЕСКО. Денонсація набуває чинності в перший день місяця після закінчення шестимісячного періоду з дати отримання документа про денонсацію. Вона жодним чином не впливає на фінансові зобов'язання відповідної держави-учасниці до дати вступу в силу виходу з Конвенції.

Стаття 40 — Депозитарій

Депозитарієм цієї Конвенції та поправок до неї є Генеральний директор ЮНЕСКО. Як депозитарій Генеральний директор ЮНЕСКО інформує держави-учасниці цієї Конвенції, а також інші держави-члени Організації про:

- a) заду на зберігання будь-яких документів про ратифікацію, ухвалення, затвердження або приєднання;
- b) дату набуття чинності цією Конвенцією відповідно до статті 37, зазначеної вище;
- c) будь-який звіт, підготовлений відповідно до положень статті 31, зазначеної вище;
- d) будь-яку поправку до Конвенції або до Доповнень, прийняту відповідно до зазначених вище статей 33 і 34, і дату набуття чинності цією поправкою;
- e) будь-яку заяву або повідомлення, надане відповідно до положень зазначеної вище статті 38;
- f) будь-яке повідомлення, надане відповідно до положень зазначеної вище статті 39, і дату набуття чинності денонсацією;
- g) будь-який інший акт, повідомлення або інформація, пов'язані з цією Конвенцією.

Стаття 41 — Реєстрація

Відповідно до статті 102 Статуту Організації Об'єднаних Націй ця Конвенція реєструється Секретаріатом Організації Об'єднаних Націй на прохання Генерального директора ЮНЕСКО.

Стаття 42 — Автентичні тексти

1. Ця Конвенція, в тому числі доповнення до неї, укладена англійською, арабською, іспанською, китайською, російською і французькою мовами, причому шість текстів є однаково автентичними.

2. Додатки до цієї Конвенції укладені англійською, арабською, іспанською, китайською, російською і французькою мовами.

Стаття 43 — Застереження

Не допускаються жодні застереження, не сумісні з предметом і ціллю цієї Конвенції.

Учинено 18 листопада 2005 року в Парижі у двох автентичних примірниках, які скріплені підписами Голови 33-ї сесії Генеральної конференції та Генерального директора Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки й культури, і здаються на зберігання до архіву ЮНЕСКО.